

Arrest

nr. 83 494 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 5 oktober 2010 het Rijk is binnengekomen, diende op 7 oktober 2010 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 30 november 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 76 634 van 6 maart 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 18 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 april 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [N. M. F.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Sierra Leone

die een asielaanvraag heeft ingediend op 18/04/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 7 oktober 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 21 december 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 november 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 maart 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 18 april 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene opmerkingen maakt over zijn vorige asielprocedure waarbij opgemerkt moet worden dat dit gemakkelijke verklaringen achteraf zijn. Overwegende dat de betrokkene een attest van de ‘Sierra Leone peoples party’ naar voren brengt waarin gesteld wordt dat de betrokkene een lid is waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe en een verzendingsattest naar voren brengt waarin het document verstuurd geweest zou zijn, waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe en een verzendingsattest enkel zijn wat ze zijn, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder bewijs van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog een artikel verwacht waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de situatie erger is geworden waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk vernam van kennissen en familie, dat informatie van kennissen en familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 22/03/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element dat verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een attest van de 'Sierra Leone peoples Party' waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij lid is, reeds naar voren kon gebracht worden tijdens de eerste asielprocedure.

De verzoekende partij heeft deze gedateerde documenten ontvangen in een enveloppe met een verzendingsattest en het feit dat de verwerende partij argumenteert dat 'een enveloppe en een verzendingsattest enkel is wat het is' is dan ook verwerpelijk, aangezien de datum wel degelijk voor zich spreekt.

Deze stelling is onjuist, aangezien de verzoekende partij de documenten pas na 2 april 2012 heeft ontvangen en deze documenten dus niet in haar bezit had gedurende de periode van de eerste asielaanvraag, aangezien deze eindigde op 6 maart 2012.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu'il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'a l'appui de sa seconde demande d'asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses soeurs et adressée à une autre de ses soeurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la soeur de la requérante; que s'il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenu;

Hieruit volgt dan ook dat de opvatting van de verwerende partij dat een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, en dus niet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie; een opvatting die rechtens niet verantwoordbaar is. Deze stelling is dan ook verwerpelijk aangezien de verzoekende partij pas kennis had van deze nieuwe elementen na afloop van de eerste asielprocedure, namelijk na 6 maart 2012.

Bovendien is het nieuw element wel degelijk een doorslaggevend bewijs dat de verzoekende partij lid was van de SLPP. Dit element staft dan ook volledig haar asielrelaas en dient uitgebreid onderzocht te

worden, aangezien dit wel degelijk een ernstige aanwijz[ing] is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of minstens dat een reëel risico voor zulks bestaat.

Het feit dat dergelijke bewijzen al niet meer volstaan om het asielrelaas van de verzoekende partij te bewijzen, is dan ook moeilijk te begrijpen. Wat verwacht de verwerende partij nog meer?

De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij haar asielverhaal niet kan bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft.

De verwerende partij stelt zelfs:

“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de situatie erger is geworden waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk vernam van kennissen en familie, dat informatie van kennissen en familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.”

Deze stelling is volledig in strijd met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aangezien de verwerende partij hier zelfs te kennen geeft aan de verzoekende partij dat het als het ware overbodig is om nieuwe bewijzen van een gekend feit voor te leggen opdat aan de motieven van de verzoekende partij tijdens de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht. Terwijl artikel 51/8 van de vreemdelingenwet juist wel stelt dat er nieuw bewijs van een gekend feit naar voor mag gebracht worden en dat dit dus aanvaard kan worden als een nieuw element.

Met andere woorden de verwerende partij handelt vanuit een vooringenomenheid en ging er sowieso vanuit dat de voorgelegde documenten geen krachtig genoeg bewijs zouden zijn.

Deze houding van de verwerende partij is dan ook onaanvaardbaar, met als gevolg dient dit middel gegrond verklaard te worden.

Deze schending werkt door in het bevel om het grondgebied te verlaten gezien dit bevel volgt uit en ondeelbaar is met de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag.”

3.1.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verzoeker meent dat het attest van de ‘Sierra Leone peoples Party’ wel een nieuw element betreft, dat hij pas na de eerste asielprocedure heeft ontvangen, en dat een doorslaggevend bewijs uitmaakt.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen, en geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing; uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, blijkt afdoende dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels. het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”, alsook dat “de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in, de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn. dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

- *betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- *relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Indien de vreemdeling een tweede of latere asielaanvraag indient, moet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie vanzelfsprekend nagaan of voldaan is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In casu heeft verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag een attest van de Sierra Leone peoples Party met enveloppe voorgelegd, waarvan de gemachtigde heeft vastgesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt [hierover] door de gemachtigde [...] geoordeeld.

[...]

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het loutere gegeven dat verzoeker het attest en de enveloppe pas op 02.04.2012 zou hebben ontvangen, maakt vanzelfsprekend niet dat het opgestuurde attest zonder meer als een nieuw stuk moet worden beschouwd.

De gemachtigde oordeelde terecht dat verzoeker het attest van de 'Sierra Leone peoples party' waarin gesteld wordt dat de betrokkene een lid is, reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

Verzoeker toont niet aan dat hij dit niet eerder had kunnen bekomen en voorleggen, zodat hij niet kan voorhouden dat de motivering onjuist is.

Het voorgaande temeer daar verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag reeds een lidkaart van de SLPP heeft voorgelegd, en uit de beslissing van het CGVS blijkt dat 'het lidmaatschap van verzoeker niet in twijfel wordt getrokken, maar deze lidkaart niet van aard is dat ze op zich de geloofwaardigheid van de verklaringen m.b.t. zijn activiteiten voor de Task force van de SLPP en voor de Unity Radio van de SLPP kan herstellen'. Dit wordt ook bevestigd in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het attest van de Sierra Leone peoples party waarin gesteld wordt dat hij een lid is, voldoet aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en aldus niet reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, en relevant is, dus ernstige aanwijzingen bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan verzoeker dienstig kritiek uiten op de motivering dat 'de betrokkene een enveloppe en een verzendingsattest naar voren brengt waarin het document verstuurd geweest zou zijn, waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe en een verzendingsattest enkel zijn wat ze zijn, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder bewijs van wat werd verstuurd'.

De bewering 'dat de datum wel voor zich spreekt' doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling van de gemachtigde dat een enveloppe en een verzendingsattest enkel zijn wat ze zijn, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder bewijs van wat werd verstuurd, en toont evenmin aan dat het motief dat verzoeker het attest van de SLPP reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, kennelijk onredelijk zou zijn. De overige beschouwingen van verzoeker alsdat een nieuw bewijs van een vroegere situatie tevens een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de

Vreemdelingenwet uitmaakt, zijn dan ook niet relevant. Verzoeker toont niet aan welke nieuw bewijs van een vroegere situatie hij bij zijn tweede asielaanvraag zou hebben voorgelegd.

Zoals hierboven afdoende uiteengezet, voldoen het voorgelegde attest van de SLPP dat verzoeker een lid is, noch de enveloppe en het verzendingsattest aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de wet. Terwijl, het weze eveneens herhaald, verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag reeds een lidkaart van de SLPP heeft voorgelegd, zodat hij niet ernstig kan voorhouden dat hij een nieuw bewijs van een vroegere situatie naar voren brengt dat zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de verwerende partij nog laat gelden dat verzoeker evenmin gevolgd kan worden waar hij poogt voor te houden dat de voorwaarde alsdat de 'nieuwe gegevens betrekking [moeten] hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen', buiten beschouwing moet worden gelaten.

Artikel 51/8 stipuleert expliciet dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reed dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens [moeten] betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

De wettekst is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat 'dit niet de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest'.

Geenszins wordt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Verzoeker kan tot slot niet dienstig verwijzen naar een (Franstalig) arrest van de Raad van State van 21.09.2004 of van 25.07.2001, die hij enkel citeert doch niet op zijn persoonlijke situatie betreft.

Verzoeker toont geenszins aan dat deze rechtspraak op zijn zaak van toepassing is, integendeel.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte, en kunnen niet worden aan genomen.

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog naar volgende rechtspraak, ter ondersteuning van het voormelde:

"De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

(...)

In casu wordt de nadruk gelegd op het gegeven dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610)." (R.v.V. 73 596 dd. 20.01.2012)

Alsook:

"In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen omvat het begrip "nieuw gegeven" niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610: RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingen-

wet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 73 497 dd. 18.01.2012)

Verzoekers vage beschouwingen missen elke grondslag.

Verzoeker slaagt er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, hij toont niet aan dat het attest van de SLPP dat verzoeker een lid is, wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de wet. Verzoeker toont geen schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker tot slot kritiek uit op het onderdeel van de motivering waarin gesteld wordt dat "Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de situatie erger is geworden waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk vernam van kennissen en familie, dat informatie van kennissen en familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties", toont verzoeker geenszins aan waarom deze beschouwing in strijd zou zijn met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker leest verder kennelijk zaken in de motivering die er niet staan; geenszins wordt door de gemachtigde gesteld dat het overbodig zou zijn voor verzoeker om bewijzen voor te leggen, aangezien aan de motieven van zijn asielaanvraag geen geloof werd gehecht door de asielinstanties: verzoeker toont geen [voor]ingezienheid van de gemachtigde aan.

Wel is het zo dat indien verzoeker een tweede asielaanvraag indient, hij nieuwe gegevens naar voor moet brengen die moeten voldoen aan de vereisten gesteld in artikel 51/8 van de wet, quod non in casu.

De gemachtigde oordeelde terecht dat de verklaringen van verzoeker dat hij van kennissen en familie vernam dat de situatie erger is geworden, geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, waarna de gemachtigde besloot dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwenning van de macht inhouden."

3.1.3. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling volgt dat de gegevens die worden aangevoerd in een herhaald asielaanvraag betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag een attest van de Sierra Leone Peoples Party, een briefomslag en een verzendingsbewijs neerlegde en verklaarde dat de situatie in zijn land van herkomst nog verslechterd was.

Met betrekking tot het attest van de Sierra Leone Peoples Party oordeelde verzoeker dat verzoeker een dergelijk attest reeds eerder had kunnen aanbrengen en dat het niet als een nieuw gegeven kan aanvaard worden. De Raad stelt vast dat voormeld stuk duidelijk op eenvoudige vraag van verzoeker

werd opgesteld en dat hij derhalve reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, die verscheidene maanden in beslag nam, een dergelijk document had kunnen verkrijgen en aanbrengen. Daarnaast moet worden geduid dat in voormeld attest wordt bevestigd dat verzoeker lid was van de Sierra Leone Peoples Party en dat hij meewerkte aan een radioprogramma. Deze informatie is evenwel niet nieuw en werd door verzoeker reeds meegedeeld in het raam van zijn eerste asielaanvraag. Het loutere feit dat het attest van 2 april 2012 nog niet aan de asielinstanties werd voorgelegd impliceert op zich niet dat het als een nieuw gegeven moet worden beschouwd. Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft namelijk niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In de mate dat verzoeker op algemene wijze betoogt dat ook een nieuw bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan de Raad slechts vaststellen dat deze stelling geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen van deze wetsbepaling. De verwijzingen naar een aantal arresten van de Raad van State doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verzoeker maakt trouwens niet aannemelijk dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis liggen van de door hem geciteerd arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Verzoeker stelt nog dat het attest van 2 april 2012 in casu toch moet aanvaard worden als een stuk dat toelaat een tweede asielaanvraag in overweging te nemen omdat het een doorslaggevend bewijs vormt dat hij lid was van de Sierra Leone Peoples Party. Hij gaat hierbij evenwel voorbij aan het gegeven dat de commissaris-generaal bij de behandeling van zijn eerste asielaanvraag reeds stelde dat “*uw lidmaatschap van de SLPP [...] hier echter niet in twijfel getrokken [wordt]*” en desondanks oordeelde dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kon toegekend worden, zodat zijn stellingname dat dit element nog uitgebreid moet onderzocht worden omdat *het “een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of minstens dat een reëel risico voor zulks bestaat”* manifest in strijd is met de reeds door de bevoegde asielinstantie gedane vaststellingen, die daarenboven bevestigd werden door de Raad.

Inzake de door verzoeker neergelegde briefomslag en het verzendingsbewijs oordeelde verweerder dat deze stukken enkel aantonen dat iets aan verzoeker werd toegestuurd, doch dat deze stukken niet toelaten vast te stellen wat werd verzonden en dat het geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk. Het staat daarenboven niet ter discussie dat deze stukken enkel aangebracht werden om aan te tonen op welk ogenblik verzoeker het attest van de Sierra Leone Peoples Party ontving en reeds werd vastgesteld dat dit stuk hoe dan ook niet als een nieuw gegeven kan beschouwd worden, daar het er slechts op gericht is eerdere verklaringen van verzoeker te bevestigen.

Verzoeker verwees verder nog naar het feit dat hem zou meegedeeld zijn dat de situatie in zijn land is verslechterd. Hij bracht echter geen stuk aan dat zijn verklaringen kon onderbouwen, zodat verweerder kon besluiten dat deze verklaringen geen nieuwe gegevens zoals bedoeld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn. Het is immers niet kennelijk onredelijk om mededelingen waarvan het bestaan slechts wordt beweerd niet te beschouwen als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

Het gegeven dat verweerder er, in een overtollige overweging, op wees dat de asielinstanties reeds oordeelden dat de motieven die verzoeker ertoe brachten zijn land van herkomst te verlaten ongeloofwaardig zijn, vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en laat op zich niet toe te concluderen dat verweerder vooringenomen zou zijn of verkeerdelijk zou geconcludeerd hebben dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht.

Ten overvloede moet nog gesteld worden dat de mogelijkheid die door de wetgever geboden wordt om een tweede of meervoudige asielaanvraag in te dienen niet bedoeld is om de door de commissaris-generaal gedane beoordeling van feiten of situaties, die reeds het voorwerp uitmaakte van een rechterlijke controle, nogmaals te betwisten. Een dergelijke interpretatie van deze door de wetgever geboden mogelijkheid zou immers impliceren dat de beoordeling van een asielrelaas ad infinitum kan in vraag gesteld worden – een denkpiste die geen steun vindt in de voorbereidende werken van de Vreemdelingenwet – en is tevens moeilijk in overeenstemming te brengen met het gewijsde dat aan een rechterlijke beslissing kleeft.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-

bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij stelt het volgende:

“Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:

overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus - wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden - quod in casu - verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991.

De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.

Deze schending werkt door in het bevel om het grondgebied te verlaten gezien dit bevel volgt uit en ondeelbaar is met de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag.”

3.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, laat de verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt verwezen naar de vigerende Belgische wetgeving.

Immers staat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk “Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 (...)”.

De verwijzing naar de Conventie van Genève betreft niet meer dan een weergave van de voorwaarden waaraan voldaan moet zijn in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980; verwijzing die uitdrukkelijk in dit laatste artikel wordt gemaakt.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden dient geenszins verwezen te worden naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het betreft immers geen beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker ten gronde.

*“De Raad merkt op dat verwerende partij enkel verwijst naar de Conventie van Genève met betrekking tot de definitie van wat als ‘gegronde vrees voor vervolging’ wordt bedoel[d]. De juridische grondslag van de bestreden beslissing is echter niet de Conventie van Genève of artikel 48/3 van de vreemdelingenwet doch artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De stelling dat verwerende partij niet mag verwijzen naar de Conventie Van Genève, mist juridische en feitelijke grondslag in de mate zij bedoelt dat de motivering zou steunen op de Conventie van Genève’.”
(R.v.V. nr. 76 475 van 6 maart 2012)*

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Er kan geen schending van de formele motiveringsplicht worden weerhouden.”

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

De Raad benadrukt verder dat, zoals verweerder terecht stelt, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet in voorliggende zaak de juridische grondslag vormt voor de bestreden beslissing en dat de bestreden beslissing een duidelijke verwijzing naar deze wetsbepaling bevat.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK